

Sygn. akt III C 1542/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Protokolant: Stażysta Radosław Wolaniuk

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2020 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 46.279 (czterdziestu sześciu tysięcy dwustu siedemdziesięciu dziewięciu) złotych 97 (dziewięćdziesięciu siedmiu) groszy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym od dnia 8 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4.196 (czterech tysięcy stu dziewięćdziesięciu sześciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Sygn. akt III C 1542/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 kwietnia 2019 r. powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. K. kwoty 46.279 zł 97 gr wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 8 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty. Nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 24 października 2017 r. doszło do zawarcia pomiędzy stronami umowy o kredyt gotówkowy, przy czym spłata kredytu miała nastąpić w 96 ratach miesięcznych. Powódka wykonała swoje zobowiązanie wynikające z w/w umowy kredytu, natomiast pozwany zaprzestał spłaty kredytu, co spowodowało, że powódka wypowiedziała umowę kredytu ze skutkiem na dzień 26 listopada 2018 r. Zobowiązanie pozwanego z tytułu niespłaconego kredytu wynosi 46.279 zł 97 gr, na które składa się:

- kwota 43.411 zł 72 gr tytułem należności głównej,

- kwota 2.868 zł 25 gr tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału w wysokości 43.411 zł 72 gr za okres od dnia 23 kwietnia 2018 r. do dnia 3 kwietnia 2019 r. według stopy procentowej w wysokości 6,97 % w skali roku.

Od łącznego zobowiązania pozwanego w wysokości 46.279 zł 97 gr strona powodowa wniosła o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W dniu 13 maja 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Pozwany M. K. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz zapłaty w całości. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował roszczenie dochodzone pozwem co do zasady i wysokości. Pozwany zaprzeczył wszelkim twierdzeniom powoda poza twierdzeniami wyraźnie przyznanymi, zakwestionował również legitymację procesową czynną po stronie powoda oraz podniósł zarzut przedawnienia roszczenia w niniejszej sprawie.

Pismem procesowym z dnia 29 listopada 2019 r. strona powodowa w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując, że zarzut w zakresie braku legitymacji czynnej po stronie powódki nie zasługuje na uwzględnienie, nadto pozwany zawarł umowę w placówce powódki, zatem znajduje zastosowanie art. 97 k.c. W kwestii wysokości roszczenia strona powodowa powołała się na treść umowy kredytu, treść wyciągu z ksiąg banku oraz treść elektronicznego zestawienia operacji. Odnośnie zarzutu przedawnienia roszczenia strona powodowa wskazała, że roszczenie nie jest przedawnione, albowiem pozew został wniesiony do Sądu przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 4 grudnia 2019 r. pozwany podniósł następujące zarzuty przeciwko żądaniu pozwu:

- zakwestionował roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości,
- zakwestionował istnienie, rozmiar zobowiązania, datę wymagalności roszczenia, roszczenie odsetkowe,
- zakwestionował elektroniczne zestawienie operacji jako wydruk komputerowy, który nie stanowi dokumentu prywatnego, nie jest przez nikogo podpisany,
- zakwestionował wyciąg z ksiąg bankowych, wszystkie dokumenty prywatne przedstawione przez stronę powodową,
- zakwestionował, aby doszło do skutecznego zawarcia umowy kredytu,
- zakwestionował wysokość prowizji, nadto podniósł, że stanowi ona klauzulę abuzywną,
- zakwestionował spełnienie świadczenia przez stronę powodową, do którego się zobowiązała w treści umowy kredytu,
- zakwestionował wymagalność roszczenia, podniósł zarzut przedwczesności powództwa,
- zakwestionował umocowanie osób podpisujących w imieniu powódki wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy kredytu,
- zakwestionował, aby wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy kredytu dotarło do pozwanego,
- zakwestionował, aby wypowiedzenie umowy wskazywało okoliczności, które legły u jego podstaw,
- zakwestionował wysokość roszczenia dochodzonego pozwem, również odsetkowego,
- podniósł, że postanowienie umowy przewidujące stosowanie zmiennej stawki oprocentowania są abuzywne, są nieważne i nie wiążą pozwanego jako konsumenta,
- podniósł, że ewentualnie postanowienia umowy kredytu dotyczące oprocentowania wyliczanego na podstawie zmiennej stopy procentowej są nieważne na podstawie art. 58 § 2 k.c.

W piśmie procesowym z dnia 20 grudnia 2019 r. strona powodowa ustosunkowała się do treści zarzutów pozwanego, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 października 2017 r. pomiędzy powódką (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. jako kredytodawcą a pozwanym M. K. jako kredytobiorcą została zawarta umowa kredytu gotówkowego na okres 96 miesięcy, licząc od daty spłaty pierwszej raty kredytu. Zgodnie z punktem 2 umowy kwota kredytu wyniosła 45.196 zł i obejmowała kwotę 40.000 zł wypłacaną bezpośrednio kredytobiorcy i kwotę 5.196 zł tytułem prowizji banku. Od kwoty kredytu w wysokości 45.196 zł bank miał naliczać odsetki.

Stosownie do punktu 3 umowy bank miał wypłacić kredyt w terminie 5 dni licząc od dnia zawarcia umowy na rachunek osobisty pozwanego o numerze (...). Zgodnie z punktem 4 umowy całkowita kwota z tytułu udzielonego kredytu do spłaty wynosiła 59.362 zł 90 gr i obejmowała: kwotę 40.000 zł wypłaconą bezpośrednio kredytobiorcy, kwotę 5.196 zł tytułem prowizji banku i kwota 14.166 zł 90 gr tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału kredytu przez okres kredytowania. Stosownie do punktu 4 umowy w dniu wypłaty kredytu bank pobiera prowizję za udzielenie kredytu w wysokości 5.196 zł; prowizja płatna miała być jednorazowo z kwoty kredytu.

Zgodnie z punktem 7 umowy spłata kredytu miała następować w ratach miesięcznych; na wysokość rat składał się kapitał i odsetki; aktualna wysokość rat oraz terminy ich spłaty podawane są w harmonogramie. Termin płatności rat ustalono na 20 dzień miesiąca. Termin płatności pierwszej raty ustalono na dzień 20 grudnia 2017 r., a ostatniej raty na dzień 20 listopada 2025 r. Kredyt miał być spłacany z rachunku osobistego pozwanego o numerze (...).

Stosownie do punktu 8 umowy kredyt jest oprocentowany zmienną stopą procentową, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 6,99 % w skali roku. Na wysokość oprocentowania składały się dwa parametry:

- 1) marża banku wynosząca 5,26 punktów procentowych,
- 2) zmienna stawka bazowa obowiązująca w banku, która na dzień zawarcia umowy wynosi 1,73 % (stawka bazowa została ustalona na dzień 30 sierpnia 2017 r.).

Zmiana wysokości stawki bazowej obowiązującej w banku (w górę i w dół) skutkuje analogiczną zmianą wysokości oprocentowania kredytu.

Bank aktualizuje stawkę bazową obowiązującą w banku 4 razy w roku, w następujący sposób: w przedostatnim dniu roboczym lutego, maja, sierpnia i listopada sprawdza stopę referencyjną WIBOR 3M stosowaną na rynku usług finansowych (dalej zwana „stopą referencyjną”). Jeżeli w dniu sprawdzenia stopa referencyjna WIBOR 3M:

- 1) różni się od stawki bazowej obowiązującej a Banku, Bank aktualizuje ją tzn., przyjmuje za stawkę bazową obowiązującą w Banku przez kolejne trzy miesiące kalendarzowe stopę referencyjną WIBOR 3M z dnia sprawdzenia,
- 2) będzie równa 0,00% lub przyjmie wartość ujemną, Bank przyjmuje za stawkę bazową obowiązującą w Banku przez kolejne trzy miesiące kalendarzowe wartość 0,00 %.

Stawka bazowa obowiązująca w Banku zmienia się każdego trzeciego roboczego dnia marca, czerwca, września, grudnia. Informacje o stawce bazowej obowiązującej w Banku znajdują się na stronie internetowej Banku (...)pl. (...) bazowa Banku wyznaczana jest na podstawie całkowicie niezależnej od Banku stopy referencyjnej WIBOR 3M stosowanej na rynku usług finansowych. Stopę referencyjną WIBOR 3M można znaleźć w prasie codziennej bądź w internecie (np. na stronie (...)) zaś stawki bazowe banku można znaleźć na stronie internetowej Banku. Zmiana stawki bazowej obowiązującej w Banku skutkuje zmianą wysokości oprocentowania kredytu, a tym samym zmianą wysokości raty. Oprocentowanie kredytu miało zmieniać się o tyle, o ile zmieniła się stawka bazowa obowiązująca w Banku.

Stosownie do punktu 10 umowy jeżeli kredytobiorca nie spłaci w terminie kredytu, jego części bądź opłat i prowizji do zapłaty, niespłacona kwota stanie się należnością przeterminowaną, Bank będzie naliczał od niej odsetki jak dla należności przeterminowanych.

Jeżeli pomimo wezwania Banku kredytobiorca nie spłaci należności w wyznaczonym przez Bank terminie, Bank może wypowiedzieć umowę.

Oprocentowanie należności przeterminowanych jest zmienne i na dzień zawarcia umowy wynosiło 6,99 % w skali roku. Oprocentowanie należności przeterminowanych miało zmieniać się według tych samych zasad co oprocentowanie nominalne kredytu.

Zgodnie z punktem 15 umowy umowa mogła być wypowiedziana przez każdą ze stron, przy czym wypowiedzenie umowy wymagało zachowania formy pisemnej, a okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. Bank mógł wypowiedzieć umowę między innymi jeśli kredytobiorca nie spłacił/nie spłaca w terminie kredytu, jego części bądź opłat i prowizji do zapłaty.

Umowa kredytu została podpisana przez pozwanego w Oddziale Bankowości Detalicznej powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

Załącznikiem do umowy był harmonogram spłat kredytu, określający terminy i wysokość comiesięcznych rat kredytu.

Powódka wypłaciła pozwanemu kwotę kredytu na rachunek osobisty pozwanego o numerze (...).

Dowód:

- umowa kredytu gotówkowego k. 28 – 38,
- harmonogram spłat kredytu k. 39 – 41,
- wydruk k. 42 – 43,
- elektroniczne zestawienie operacji k. 50 – 52¹,

Pismem z dnia 21 czerwca 2018 r. powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwała pozwanego do zapłaty zaległości z tytułu zadłużenia na podstawie umowy kredytu w wysokości 1.233 zł 65 gr – w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie to zostało odebrane pod adresem zamieszkania pozwanego.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2018 r. powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w związku z brakiem spłaty zobowiązania zgodnie z warunkami umowy wypowiedziała pozwanemu umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Wypowiedzenie zostało doręczone na adres zamieszkania pozwanego, przy czym odebrała je matka pozwanego.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 44, 96,
- wypowiedzenie umowy kredytu k. 45,
- potwierdzenie odbioru k. 46 – 47,
- wydruk śledzenia przesyłek k. 97,
- pełnomocnictwo k. 98, 99,

W dniu 3 kwietnia 2019 r. powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych, w którym stwierdziła, że pozwany posiada względem niej zadłużenie w wysokości 46.279 zł 97 gr, na które składa się:

- kwota 43.411 zł 72 gr tytułem należności głównej,

- kwota 2.868 zł 25 gr tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału w wysokości 43.411 zł 72 gr za okres od dnia 23 kwietnia 2018 r. do dnia 3 kwietnia 2019 r. według stopy

procentowej w wysokości 6,97 % w skali roku.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg bankowych k. 48,

- pełnomocnictwo k. 49,

Pozwany M. K. posiada względem powódki zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu w wysokości 46.279 zł 97 gr, na które składa się:

- kwota 43.411 zł 72 gr tytułem należności głównej,

- kwota 2.868 zł 25 gr tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału w wysokości 43.411 zł 72 gr za okres od dnia 23 kwietnia 2018 r. do dnia 3 kwietnia 2019 r. według stopy

procentowej w wysokości 6,97 % w skali roku.

Dowód:

- umowa kredytu gotówkowego k. 28 – 38,

- harmonogram spłat kredytu k. 39 – 41,

- elektroniczne zestawienie operacji k. 50 – 52¹,

- wyciąg z ksiąg bankowych k. 48,

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. K. w niniejszym postępowaniu kwoty 46.279 zł 97 gr wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 8 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty.

Jako podstawę faktyczną powództwa strona powodowa wskazała umowę kredytu gotówkowego z dnia 24 października 2017 r., fakt niewywiązania się pozwanego z ciężącego na nim zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie, co spowodowało wypowiedzenie przedmiotowej umowy i postawienie całej należności w stan wymagalności. Na roszczenie powódki składało się zobowiązanie pozwanego z tytułu niespłaconego kredytu w wysokości 46.279 zł 97 gr, które obejmowało:

- kwotę 43.411 zł 72 gr tytułem należności głównej,

- kwotę 2.868 zł 25 gr tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału w wysokości 43.411 zł 72 gr za okres od dnia 23 kwietnia 2018 r. do dnia 3 kwietnia 2019 r. według stopy procentowej w wysokości 6,97 % w skali roku.

Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego wykazały (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.), że strona powodowa udowodniła zasadność i wysokość roszczenia w niniejszym postępowaniu w całości, to jest do kwoty jak w punkcie I wyroku, w którym zasądzono od pozwanego M. K. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 46.279 (czterdziestu sześciu tysięcy dwustu siedemdziesięciu dziewięciu) złotych 97 (dziewięćdziesięciu

siedmiu) groszy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym od dnia 8 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty.

Na wstępie wskazać należy, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed 7 listopada 2019 r. – zgodnie z art. 11 ust. 1 punkt 3 ustawy z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469), albowiem sprawa została wszczęta przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i była rozpoznawana w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Zgodnie z zasadami, którymi rządzi się proces cywilny obowiązek przedstawienia dowodów, w myśl przepisu art. 3 k.p.c., spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie wymagają jednak dowodu – stosownie do przepisu art. 229 k.p.c. – fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Nadto zgodnie z zasadą kontradyktoryjności, rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Przepis art. 230 k.p.c. stanowi z kolei, że gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że to strona powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winna co do zasady wykazać, iż należność ta – oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności przysługuje jej wobec osoby pozwanej. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądajacemu nie przysługuje (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69, Legalis 14124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Legalis 23098). Podkreślić jednakże należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Legalis 161055 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, Legalis 162518). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Uwzględniając zatem przedstawione powyżej zasady rozkładu ciężaru dowodu oraz podstawę prawną żądania pozwu stwierdzić należy, że na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.) zasady odpowiedzialności pozwanego i wysokości żądania pozwu, albowiem pozwany zakwestionował w ogólności – vide zarzuty jak wyżej – zasadę swojej odpowiedzialności za zobowiązanie wynikające z umowy kredytu, jak i wysokość roszczenia. Podkreślić należy, że strona powodowa miała w tym stanie rzeczy obowiązek zaoferowania nie tylko odpowiednich środków dowodowych na poparcie swojego stanowiska, ale także obowiązek przytoczenia odpowiednich twierdzeń faktycznych, z których niewątpliwie wynikać miała zasada odpowiedzialności pozwanego jak i wysokość roszczenia.

Strona powodowa wykazała (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.) roszczenie co do zasady i wysokości, a w konsekwencji zarzuty pozwanego Sąd orzekający uznał za nieuzasadnione.

Podstawą faktyczną powództwa w niniejszej sprawie była treść umowy kredytu gotówkowego z dnia 24 października 2017 r., w tym jej poszczególne postanowienia.

Podstawą prawną powództwa była treść przepisów art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe – odpowiednio w treści obowiązującej w dniu zawarcia umowy, to jest w dniu 24 października 2017 r.

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe:

Art. 3. 1. Przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

2. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności:

1) umowę pożyczki;

2) umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego;

3) umowę o odroczeniu konsumentowi terminu spełnienia świadczenia pieniężnego, jeżeli konsument jest zobowiązany do poniesienia jakichkolwiek kosztów związanych z odroczeniem spełnienia świadczenia;

4) umowę o kredyt, w której kredytodawca zaciąga zobowiązanie wobec osoby trzeciej, a konsument zobowiązuje się do zwrotu kredytodawcy spełnionego świadczenia;

5) umowę o kredyt odnawialny.

3. Za umowę o kredyt konsumencki nie uważa się umów dotyczących odroczenia terminu spełnienia świadczenia niepieniężnego, którego przedmiotem jest stałe lub sukcesywne świadczenie usług lub dostaw towarów tego samego rodzaju, jeżeli konsument jest zobowiązany do zapłaty za spełnione świadczenie lub dostawę towaru w ustalonych odstępach czasu w trakcie obowiązywania umowy.

Art. 69. 1. Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

2. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

1) strony umowy;

2) kwotę i walutę kredytu;

3) cel, na który kredyt został udzielony;

4) zasady i termin spłaty kredytu;

4a) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu;

5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany;

- 6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu;
- 7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu;
- 8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych;
- 9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje;
- 10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

3. W przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, kredytobiorca może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz dokonać przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie. W tym przypadku w umowie o kredyt określa się także zasady otwarcia i prowadzenia rachunku służącego do gromadzenia środków przeznaczonych na spłatę kredytu oraz zasady dokonywania spłaty za pośrednictwem tego rachunku.

Umowa o kredyt gotówkowy, a zawarta pomiędzy stronami, to umowa o kredyt konsumencki, szerzej umowa kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego – vide art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

Sąd orzekający ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy na podstawie dokumentów i innych środków dowodowych (art. 309 k.p.c.) – vide wydruki przedłożone przez stronę powodową, w tym elektroniczne zestawienie operacji – przedłożonych przez stronę powodową w zakresie jak wyżej – vide część uzasadnienia wyroku w zakresie ustalenia faktów.

Oceny dowodów dokonano zgodnie z dyrektywami wynikającymi z art. 233 k.p.c. – na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, ocenianego łącznie, mając na względzie zasady doświadczenia życiowego, zasady logiki i praktykę bankową. Nadto przy czynieniu ustaleń faktycznych Sąd miał na względzie treść art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe – w zakresie oceny elektronicznego zestawienia operacji – zgodnie z którym:

Art. 7. 1. Oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej.

2. Dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Usługi związane z zabezpieczeniem tych dokumentów mogą być wykonywane przez banki, spółki tworzone przez banki z innymi podmiotami, a także przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych.

3. Jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, uznaje się, że czynność dokonana w formie, o której mowa w ust. 1, spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma została zastrzeżona pod rygorem nieważności.

Zarzuty podniesione przez stronę pozwaną okazały się w konsekwencji nieuzasadnione. Pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości. Przechodząc do poszczególnych zarzutów pozwanego Sąd zważył, co następuje.

Wbrew zarzutowi strony pozwanej po stronie powodowej istnieje w niniejszym postępowaniu legitymacja procesowa czynna do dochodzenia roszczenia objętego treścią żądania pozwu. Strona pozwana w ogóle nie uzasadniła w czym upatruje podstawy braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej. W ogólności legitymacja procesowa to wynikające z przepisów prawa materialnego bądź prawa procesowego uprawnienie do uczestniczenia w konkretnym postępowaniu cywilnym w charakterze powoda (legitymacja czynna) lub pozwanego (legitymacja bierna) lub dokonania określonej czynności procesowej.

Źródłem legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej w niniejszym postępowaniu jest zawarta pomiędzy stronami umowa kredytu gotówkowego z dnia 24 października 2017 r. w związku z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Strona powodowa jako kredytodawca ze wskazanej umowy posiada uprawnienie do żądania od pozwanego zapłaty w związku z postawieniem w stan wymagalności całej wierzytelności z umowy kredytu w związku ze skutecznym wypowiedzeniem umowy kredytu.

Nieuzasadniony okazał się zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem. Pozwany w żaden sposób nie uzasadnił tego zarzutu, w szczególności poprzez wskazanie kiedy nastąpiła wymagalność roszczenia objętego pozwem, od kiedy pozwany liczy termin przedawnienia roszczenia i kiedy on upłynął.

Zgodnie z art. 117, art. 117¹, art. 118, art. 120 k.c.:

Art. 117. § 1. Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

§ 2. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

§ 2¹. Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Art. 117¹. § 1. W wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności.

§ 2. Korzystając z uprawnienia, o którym mowa w § 1, sąd powinien rozważyć w szczególności:

- 1) długość terminu przedawnienia;
- 2) długość okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia;
- 3) charakter okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia.

Art. 118. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Art. 120. § 1. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

§ 2. Bieg przedawnienia roszczeń o zaniechanie rozpoczyna się od dnia, w którym ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, nie zastosował się do treści roszczenia.

Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że pozwany zawarł umowę z dnia 24 października 2017 r. kredytu jako konsument w rozumieniu art. 22¹ k.c., zgodnie z którym za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Należność dochodzona pozwem, a wynikająca z umowy z dnia 24 października 2017 r. była wymagalna co najmniej w dniach zapadalności – wymagalności poszczególnych rat kredytu – przy czym pierwsza rata kredytu wymagalna była 20 grudnia 2017 r., a kolejne 20 dnia każdego kolejnego miesiąca. Nadto strona powodowa łączyła wymagalność całej

wierzytelności z dniem 26 listopada 2018 r. – data skutecznego postawienia w stan wymagalności całej wierzytelności na skutek wypowiedzenia umowy kredytu.

Termin przedawnienia należności dochodzonej pozwem, biorąc pod uwagę w/w daty wymagalności, nie upłynął przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie w dniu 8 kwietnia 2019 r. Roszczenie dochodzone pozwem to roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a więc na podstawie art. 118 k.c. termin przedawnienia wynosi 3 lata, skoro wierzytelność wynika z umowy kredytu. Wniesienie pozwu w dniu 8 kwietnia 2019 r. spowodowało na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przerwanie biegu przedawnienia, przy czym termin przedawnienia roszczenia powoda ze względów wskazanych powyżej nie upłynął przed dniem wniesienia powództwa w niniejszej sprawie. W konsekwencji zarzut przedawnienia roszczenia okazała się nieuzasadniony.

Zarzuty pozwanego co do braku wartości dowodowej przedłożonego wyciągu z ksiąg rachunkowych banku oraz elektronicznego zestawienia operacji jako wydruku komputerowego okazały się nieuzasadnione, albowiem pozwany nie dostrzegł, że nie były to wyłączne środki dowodowe w niniejszej sprawie, ale jedne ze środków dowodowych, obok dokumentu źródłowego w postaci umowy kredytu. Całościowa ocena materiału dowodowego niniejszej sprawy na podstawie kryteriów z art. 233 k.p.c. pozwala na ustalenie źródła zobowiązania i jego treści w kontekście wysokości świadczenia do zwrotu po stronie pozwanej.

Pozwany zakwestionował moc dowodową wyciągu z ksiąg rachunkowych banku przedstawiony przez stronę powodową, wskazując, że nie jest to dokument, z którego wynikałaby wysokość należności głównej, a także wyliczenie należnych odsetek, nadto pozwany podniósł, że wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nie stanowi dowodu na okoliczność wykazania powstania, istnienia, wysokości oraz wymagalności roszczeń powódki. Ten zarzut pozwanego co do zasady okazałby się uzasadniony, gdyby powódka przedłożyła tylko rzeczony wyciąg jako środek dowodowy w niniejszym postępowaniu. Jednakże powódka oprócz rzeczonego wyciągu z ksiąg banku przedstawiła dokumenty źródłowe – kreujące stosunek zobowiązaniowy pomiędzy stronami – umowę kredytu z dnia 24 października 2017 r. i załączniki do niej.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie co do zasady podziela prawidłowość poglądów przywołanych przez stronę pozwaną w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty, zarówno doktryny jak i orzecznictwa, w przedmiocie charakteru prawnego wyciągu z ksiąg Banku jako dowodu z dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c. Jednakże, w konsekwencji był to tylko jeden z dowodów przedłożonych przez powódkę, sama treść i warunki spłaty kwoty kredytu wynikały z przedłożonej umowy kredytu.

Zgodnie z art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, w brzmieniu obowiązującym na datę zawarcia umowy kredytu i na datę wystawienia wyciągu z ksiąg banku:

Art. 95. 1. Księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

1a. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

2. Czynność bankowa lub czynność zabezpieczająca wierzytelność banku stwierdzona dokumentem, o którym mowa w ust. 1, ma datę pewną od daty tego dokumentu.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, są podstawą wpisu hipoteki do księgi wieczystej nieruchomości stanowiącej własność dłużnika banku lub innej osoby ustanawiającej hipotekę na rzecz banku w celu zabezpieczenia wierzytelności dłużnika banku. Jeżeli nieruchomość nie posiada księgi wieczystej, zabezpieczenie może być dokonane przez złożenie tych dokumentów do zbioru dokumentów.

4. Do ustanowienia hipoteki, o której mowa w ust. 3, jest wymagane złożenie przez właściciela nieruchomości oświadczenia o ustanowieniu hipoteki na rzecz banku z zachowaniem formy pisemnej pod rygorem nieważności.

5. Przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio do ujawnienia w księdze wieczystej zmiany treści hipoteki i przeniesienia hipoteki w związku ze zbyciem wierzytelności bankowej oraz do dokonania wpisu hipoteki obciążającej użytkownika wieczyste, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu oraz wierzytelność hipoteczną.

Podkreślić należy, że wyciąg z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego, przewidzianej w art. 244 k.p.c. Zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2018. (...)) w postępowaniu cywilnym wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy dokumentu urzędowego przewidzianej w art. 244 k.p.c. Stanowi on dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza, niż dokumentu urzędowego, ponieważ nie korzysta on z domniemania, że jego treść jest zgodna ze stanem rzeczy w rzeczywistości – vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 marca 2019 r., I AGa 185/18.

Zaznaczyć należy, że wyciąg z ksiąg bankowych stanowi dowód sporządzenia dokumentu tej treści przez osoby pod nim podpisane, zgodnie z art. 245 k.p.c., potwierdza też pośrednio zawarcie umowy pomiędzy stronami, skoro umowa kredytu została wciągnięta do ksiąg banku, dokument ten nie stanowi jednak dowodu na wysokość zadłużenia – vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 lutego 2019 r., I AGa 274/18.

Sam wyciąg z ksiąg banku – strony powodowej – na pewno nie może stanowić skutecznego dowodu dla wykazania zasady i wysokości roszczenia, niezbędnym jest wykazanie przez stronę powodową źródła tak stwierdzonej wierzytelności, co sprowadza się do przedłożenia dowodu w postaci umowy kredytu i ewentualnie innych odpowiednich środków dowodowych oraz powołania stosownych twierdzeń faktycznych.

Nie oznacza to jednak, iż wyciąg z ksiąg banku nie ma żadnej mocy dowodowej. Stanowi bowiem dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i podlega ocenie razem z wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c. (porównaj wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 czerwca 2018 r., I ACa 1258/17). Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 7 lutego 2018 r., I ACa 278/17, zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową banku wynikającą z art. 95 ust. 1 ustawy z 1997 r. Prawo bankowe wyciągu z ksiąg rachunkowych pożyczkodawcy (kredytodawcy) nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed Bank wynika fakt zawarcia umowy pożyczki, jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty. Z taką sytuacją jak wskazana w przywołanym judykacie mamy do czynienia w niniejszej sprawie, albowiem strona powodowa przedłożyła dowód dla wykazania źródła zobowiązania pozwanego – vide umowa kredytu i w konsekwencji strona powodowa podolała ciężarowi wykazania w całości wysokości żądanego roszczenia.

Również elektroniczne zestawienie operacji jak na karcie 50 – 52¹, wbrew zarzutowi pozwanego, nie jest pozbawione mocy dowodowej. Na podstawie art. 309 k.p.c. jest to inny środek dowodowy, który podlega ocenie jak każdy inny dowód według kryteriów z art. 233 k.p.c. Sąd uznał ten środek dowodowy za wiarygodny i mogący stanowić podstawę odpowiednich ustaleń faktycznych jak wyżej w powiązaniu z dokumentami przedstawionymi przez stronę powodową. Nadto przy ocenie tego środka dowodowego Sąd orzekający miał na względzie treść art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe – w zakresie oceny elektronicznego zestawienia operacji – zgodnie z którym:

Art. 7. 1. Oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej.

2. Dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Usługi związane z zabezpieczeniem tych dokumentów mogą być wykonywane przez banki, spółki tworzone przez banki z innymi podmiotami, a także przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych.

3. Jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, uznaje się, że czynność dokonana w formie, o której mowa w ust. 1, spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma została zastrzeżona pod rygorem nieważności.

Obok tradycyjnie stosowanej w bankach formy pisemnej dopuszczalne jest również składanie oświadczeń woli, związanych z dokonywaniem czynności bankowych, w postaci elektronicznej. W treści art. 7 ust. 1 pr. bank. nie zamieszczono żadnych dodatkowych zastrzeżeń, a więc oświadczenia woli mogą być składane w dowolnej postaci elektronicznej, a nie tylko w postaci oświadczeń woli opatrzonych bezpiecznym podpisem elektronicznym, weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Treść art. 7 ust. 1 pr. bank. jest spójna z postanowieniami art. 60 k.c. Ustawodawca zezwala na składanie oświadczeń woli w postaci elektronicznej bez względu na rodzaj podpisu elektronicznego, którym posługuje się użytkownik sieci. W piśmiennictwie podkreśla się, że funkcją art. 7 prawa bankowego jest ułatwienie obrotu elektronicznego. W art. 7 ust. 2 w/w ustawy dopuszcza się sporządzanie dokumentów związanych z czynnościami bankowymi na informatycznych nośnikach danych, o ile będą one w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Zwrot "sporządzenie dokumentu" jest określeniem czynności faktycznej w odróżnieniu od czynności prawnej, jaką jest złożenie oświadczenia woli. Powołany przepis ustawy nie określa zatem formalnoprawnych wymagań skuteczności oświadczenia woli złożonego za pomocą elektronicznych nośników informacji. W tym stanie rzeczy elektroniczne zestawienie operacji jak wyżej może stanowić wiarygodny środek dowodowy w niniejszej sprawie.

Pozwany zakwestionował skuteczność zawarcia umowy kredytu, zakwestionował, aby umowa kredytowa została podpisana przez osobę, która reprezentowała bank w zakresie składania oświadczeń woli w imieniu powódki, co w ocenie pozwanego powoduje skutek w postaci bezwzględnej nieważności umowy. Ten zarzut pozwanego okazał się w konsekwencji nieuzasadniony. Strona powodowa w tym zakresie podniosła, że umowa kredytu została zawarta w placówce powódki – odpowiednim oddziale banku, więc znajduje zastosowanie art. 97 k.c. Strona pozwana w ogóle nie odniosła się do tego twierdzenia faktycznego.

Z ustaleń faktycznych Sądu wynika, że umowa kredytowa została pomiędzy stronami zawarta w placówce powódki – w oddziale bankowości detalicznej – vide odpowiednie pieczęcie na egzemplarzu umowy. Faktycznie powódka nie przedłożyła dowodu, z którego wynikałoby, że osoby podpisujące za powódkę umowę kredytu były umocowane do składania oświadczeń woli w przedmiocie zawierania umów kredytów w imieniu powódki, jednakże w konsekwencji nie miało to znaczenia dla przyjęcia skuteczności zawarcia umowy kredytu pomiędzy stronami. Wynika to z normy określonej w art. 97 k.c.

Zgodnie z art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Wszelkie skutki prawne czynności prawnych dokonanych przez osobę czynną w lokalu powstaną z mocy prawa po stronie osoby prowadzącej przedsiębiorstwo, niezależnie od tego, czy jest to zgodne z jej wolą, czy też nie. Konstrukcja przewidziana w art. 97 k.c. jest w doktrynie interpretowana w szczególności jako pełnomocnictwo domniemane, pełnomocnictwo ustawowe, reguła interpretacyjna albo jako ustawowe przypisanie przedsiębiorcy skutków działania osoby czynnej w lokalu należącego do niego przedsiębiorstwa. Przepis ustawy w tym przypadku wiąże ze statusem określonej osoby jej umocowanie do reprezentowania przedsiębiorcy oraz jednocześnie wyznacza wprost zakres tego umocowania. Przesłanki zastosowania w/w uregulowania wymagają, aby: 1) czynności prawnej dokonała lub w dokonaniu czynności prawnej uczestniczyła osoba czynna w lokalu przedsiębiorstwa, przeznaczonego do obsługi publiczności; 2) wątpliwości co do umocowania osoby czynnej w lokalu nie zostały usunięte przez jednoznaczne określenie jej roli, wykluczające umocowanie do dokonywania czynności prawnych; 3) dokonana czynność prawna mieściła się w granicach ustawy. Użyte w art. 97 k.c. pojęcie „lokal przedsiębiorstwa przeznaczony do obsługi publiczności” musi być rozumiane szeroko, jako każde miejsce w przedsiębiorstwie, w którym znajdują się osoby i urządzenia służące do kontaktów z klientami i zawierania umów także na odległość (wyrok SN z 5.12.2003 r., IV CK 286/02, LEX nr 164015). Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 11 października 2018 r., I AGa 199/18, artykuł 97 k.c. może mieć

zastosowanie do osób podpisujących w imieniu banku umowę kredytową. W odniesieniu do banków - pojęcia lokalu przedsiębiorstwa nie należy ograniczać do tzw. sali operacyjnej, lecz obejmować nim należy także inne pomieszczenia, w których obsługiwani są klienci. Ponieważ udzielanie kredytów jest typową czynnością banku, zazwyczaj dokonywaną w siedzibie jego jednostek organizacyjnych, wyłączenie domniemania, o którym mowa, musiałyby opierać się na wskazaniu konkretnych okoliczności.

W tym stanie rzeczy, skoro umowa kredytu została podpisana pomiędzy stronami w placówce powódki, to powódka zasadnie może powoływać się na domniemanie wynikające z art. 97 k.c., to znaczy, że umowa została skutecznie zawarta ze strony powódki przez osoby umocowane do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa – tu umowa kredytu.

Powyższe rozważania prowadzą do konkluzji, że umowa kredytu została zawarta pomiędzy stronami skutecznie i jest ważna.

Pozwany zaprzeczył faktowi, ażeby doszło do realizacji zobowiązań wynikających z treści przedmiotowej umowy kredytu, to znaczy nie doszło do spełnienia świadczenia przez powódkę – tu wypłaty środków pieniężnych na rzecz pozwanego. Ten zarzut również okazał się nieuzasadniony.

Z treści umowy kredytu wynika, że kwota kredytu wyniosła 45.196 zł i obejmowała kwotę 40.000 zł wypłacaną bezpośrednio kredytobiorcy i kwotę 5.196 zł tytułem prowizji banku. Stosownie do punktu 3 umowy bank miał wypłacić kredyt w terminie 5 dni licząc od dnia zawarcia umowy na rachunek osobisty pozwanego o numerze (...). Stosownie do punktu 4 umowy w dniu wypłaty kredytu bank pobiera prowizję za udzielenie kredytu w wysokości 5.196 zł; prowizja płatna miała być jednorazowo z kwoty kredytu.

Z elektronicznego zestawienia operacji – karta 50 i następane – wynika, że powódka wypłaciła pozwanemu na jego rachunek osobisty o numerze (...) zgodnie z umową kwotę 45.196 zł, z której potrąciła kwotę prowizji w wysokości 5.196 zł. Następnie pozwany dokonywał transakcji z wykorzystaniem tego rachunku osobistego i udostępnionych środków pieniężnych na podstawie zawartej umowy kredytu. Fakt przelewu kwoty kredytu na rzecz pozwanego, a więc wypłaty środków pieniężnych na rzecz pozwanego i tym samym otrzymania od powódki środków pieniężnych we wskazanej wysokości wynika z elektronicznego zestawienia operacji jak na karcie 50. Dowód z tego wydruku Sąd uznał za wiarygodny i stanowiący wystarczający dowód na wykazanie wykonania zobowiązania ze strony powódki w przedmiocie postawienia do dyspozycji pozwanego przedmiotu umowy kredytu. Znajduje on potwierdzenie w treści umowy kredytu i stanowi jej wykonanie ze strony powódki. Co do zasady zgodnie z praktyką bankową kwota kredytu albo jest wypłaca kredytobiorcy w gotówce, albo przelewana na rachunek bankowy kredytobiorcy, w zależności od dyspozycji klienta – kredytobiorcy. W niniejszej sprawie doszło do postawienia środków z kredytu pozwanemu poprzez odpowiedni przelew na rachunek bankowy pozwanego, co wynika z elektronicznego zestawienia operacji, które jest dopuszczalnym środkiem dowodowym w świetle art. 309 k.p.c. i art. 7 ustawy Prawo bankowe. Trudno w tych okolicznościach oczekiwać od powódki innego dowodu na wykazanie przekazania pozwanemu przedmiotu kredytu jak powołane elektroniczne zestawienie operacji. W tym stanie rzeczy strona powodowa wykazała (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.), że przekazała pozwanemu do dyspozycji przedmiot umowy kredytu, a zarzut pozwanego w tym przedmiocie okazał się całkowicie nieuzasadniony.

Zarzuty pozwanego odnośnie prowizji, jej wysokości, odsetek umownych od kwoty udzielonego kredytu (tu odsetki za korzystanie z kapitału i mechanizm ich zmiany – zmienna stopa procentowa) okazały się nieuzasadnione. Pozwany zakwestionował wysokość prowizji, nadto podniósł, że stanowi ona klauzulę abuzywną, podniósł, że postanowienie umowy przewidujące stosowanie zmiennej stawki oprocentowania jest abuzywne, nieważne i nie wiąże pozwanego jako konsumenta, podniósł także, że ewentualnie postanowienia umowy kredytu dotyczące oprocentowania wyliczanego na podstawie zmiennej stopy procentowej są nieważne na podstawie art. 58 § 2 k.c.

W ocenie Sądu orzekającego nie sposób podzielić argumentacji pozwanego, aby w okolicznościach niniejszej sprawy zastrzeżenie prowizji, zmiennej stopy procentowej, mechanizmu jej ustalenia i zmiany stanowiły klauzule abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c. i jako takie nie wiązały pozwanego jako konsumenta.

Co do zasady z definicji umowy kredytu z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe wynika, że zastrzeżenie odsetek od kwoty udzielonego kredytu i prowizja to dwa elementy stosunku zobowiązaniowego wyznaczające przedmiot świadczenia kredytobiorcy, albowiem kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z kwoty kredytu na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Wynagrodzenie banku może więc sprowadzać się do dwóch elementów stanowiących o jego wynagrodzeniu – odsetek i prowizji, jak w niniejszej sprawie. Taka konstrukcja wynagrodzenia banku z zasady nie stanowi o abuzywności umowy kredytu, wbrew zarzutowi pozwanego.

Zgodnie art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. W art. 385¹ k.c. określono przesłanki oraz skutki uznania klauzuli umownej za niedozwoloną. W art. 385² k.c. wskazano na sposób, w jaki powinno się dokonywać oceny klauzul umownych. Postanowienia art. 385¹–385³ k.c. znajdują zastosowanie do oceny postanowień umów zawieranych przez przedsiębiorców z konsumentami. Przyjmuje się powszechnie, że chodzi tu zarówno o postanowienia zawarte w umowach zawieranych z użyciem bądź bez użycia wzorca umownego, jak i we wzorcach umownych, którymi przedsiębiorcy posługują się w swojej działalności przy zawieraniu umów z konsumentami, a których inkorporacja następuje na podstawie art. 384 § 1 k.c. lub w sposób przewidziany w art. 384 § 2 k.c.

W świetle art. 385¹ § 1 k.c. za niedozwolone klauzule umowne mogą być uznane takie postanowienia umowy, które:

- 1) nie są uzgodnione indywidualnie;
- 2) kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami;
- 3) rażąco naruszają jego interesy, oraz
- 4) nie są to postanowienia, które określają główne świadczenia stron, w tym wynagrodzenie, chyba że takie postanowienia byłyby sformułowane w sposób niejednoznaczny.

Sąd orzekający nie stwierdził, aby zastrzeżenie prowizji, w tym jej wysokość, zastrzeżenie odsetek umownych – zmienna stopa procentowa i zasady jej zmiany – stanowiły klauzule abuzywne. W ocenie Sądu orzekającego te postanowienia umowne nie kształtują praw i obowiązków konsumenta – tu pozwanego – w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i nie naruszają w sposób rażący jego interesów.

Postanowienia umowy kredytu dotyczące prowizji i odsetek były następujące.

Zgodnie z punktem 4 umowy całkowita kwota z tytułu udzielonego kredytu do spłaty wynosiła 59.362 zł 90 gr i obejmowała: kwotę 40.000 zł wypłaconą bezpośrednio kredytobiorcy, kwotę 5.196 zł tytułem prowizji banku i kwota 14.166 zł 90 gr tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału kredytu przez okres kredytowania. Stosownie do

punktu 4 umowy w dniu wypłaty kredytu bank pobiera prowizję za udzielenie kredytu w wysokości 5.196 zł; prowizja płatna miała być jednorazowo z kwoty kredytu.

Stosownie do punktu 8 umowy kredyt jest oprocentowany zmienną stopą procentową, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 6,99 % w skali roku. Na wysokość oprocentowania składały się dwa parametry:

- 1) marża banku wynosząca 5,26 punktów procentowych,
- 2) zmienna stawka bazowa obowiązująca w banku, która na dzień zawarcia umowy wynosi 1,73 % (stawka bazowa została ustalona na dzień 30 sierpnia 2017 r.).

Zmiana wysokości stawki bazowej obowiązującej w banku (w górę i w dół) skutkuje analogiczną zmianą wysokości oprocentowania kredytu.

Bank aktualizuje stawkę bazową obowiązującą w banku 4 razy w roku, w następujący sposób: w przedostatnim dniu roboczym lutego, maja, sierpnia i listopada sprawdza stopę referencyjną WIBOR 3M stosowaną na rynku usług finansowych (dalej zwana „stopą referencyjną”). Jeżeli w dniu sprawdzenia stopa referencyjna WIBOR 3M:

- 1) różni się od stawki bazowej obowiązującej a Banku, Bank aktualizuje ją tzn., przyjmuje za stawkę bazową obowiązującą w Banku przez kolejne trzy miesiące kalendarzowe stopę referencyjną WIBOR 3M z dnia sprawdzenia,
- 2) będzie równa 0,00% lub przyjmie wartość ujemną, Bank przyjmuje za stawkę bazową obowiązującą w Banku przez kolejne trzy miesiące kalendarzowe wartość 0,00 %.

Stawka bazowa obowiązująca w Banku zmienia się każdego trzeciego roboczego dnia marca, czerwca, września, grudnia. Informacje o stawce bazowej obowiązującej w Banku znajdują się na stronie internetowej Banku (...)pl. (...) bazowa Banku wyznaczana jest na podstawie całkowicie niezależnej od Banku stopy referencyjnej WIBOR 3M stosowanej na rynku usług finansowych. Stopę referencyjną WIBOR 3M można znaleźć w prasie codziennej bądź w internecie (np. na stronie (...)) zaś stawki bazowe banku można znaleźć na stronie internetowej Banku. Zmiana stawki bazowej obowiązującej w Banku skutkuje zmianą wysokości oprocentowania kredytu, a tym samym zmianą wysokości raty. Oprocentowanie kredytu miało zmieniać się o tyle, o ile zmieniła się stawka bazowa obowiązująca w Banku.

Strony umowy przewidziały prowizję za udzielenie kredytu w wysokości 5.196 zł. Tu ukształtowano ją jako wynagrodzenie za udzielenie kredytu, co jest dopuszczalne na zasadzie art. 353¹ k.c. Prowizja co do zasady może stanowić wynagrodzenie banku za udzielenie kredytu.

Jak podnosi się w doktrynie, w umowie kredytu może być określona prowizja należna bankowi. Nie jest to obligatoryjny element treści tej umowy, ponieważ ustawodawca pozostawia w tym zakresie duży zakres swobody stronom umowy kredytu. Wynika to z postanowień art. 69 ust. 2 pkt 9 ustawy, zgodnie z którym w umowie kredytu jest ustalana wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje. Z reguły jednak banki pobierają prowizję od kredytu wykorzystanego przez kredytobiorcę. Ponadto art. 77 prawa bankowego dopuszcza możliwość poboru przez bank prowizji od kredytu postawionego do dyspozycji kredytobiorcy i przez niego niewykorzystanego, jeżeli zostało to określone w umowie kredytu. Można zatem wyodrębnić dwie kategorie prowizji: od kredytu wykorzystanego oraz od kredytu postawionego do dyspozycji kredytobiorcy i przez niego niewykorzystanego. Podkreślić należy, że ustawa nie określa wyczerpująco, z jakich konkretnych tytułów prowizja może być pobierana, ograniczając się do ogólnego stwierdzenia, że bank może pobierać prowizję z tytułu wykonywanych czynności bankowych. W praktyce w umowach kredytowych zastrzegana jest prowizja za samo przyznanie kredytu, jak również prowizja od kredytu oddanego do dyspozycji kredytobiorcy, ale przez niego niewykorzystanego.

Przy przyjęciu więc, że bank może pobierać prowizję jako wynagrodzenie za przyznanie kredytu, w ocenie Sądu postanowienie umowy kredytu jak w niniejszej sprawie przewidujące prowizję za udzielenie kredytu nie jest abuzywne. Również kwota prowizji nie jest nadmierna, biorąc pod uwagę kwotę udzielonego kredytu. Nadto kwota prowizji w

niniejszej sprawie nie narusza art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim – vide odpowiednie wyliczenia według wzoru jak we wskazanym przepisie.

Również w ocenie Sądu orzekającego odpowiednie postanowienia umowy kredytu przewidujące zmienną stopę procentową od kwoty udzielonego kredytu, w tym zasady jej zmiany, nie stanowią w niniejszej sprawie klauzuli abuzywnej w rozumieniu art. 385¹ k.c.

W punkcie 8 umowy kredytu w sposób jednoznaczny i obiektywnie weryfikowalny określono stopę procentową kredytu i zasady jej zmiany, przy czym odwołano się do kryterium obiektywnego, na które powódka wprost nie ma wpływu – tu stopy referencyjnej WIBOR 3M. Na wysokość oprocentowania składały się dwa parametry, przy czym drugi z tych parametrów – zmienny – zmienna stawka bazowa została powiązana ze stopą referencyjną WIBOR 3M, a więc kryterium zmiennym, obiektywnym, na które powódka nie ma wpływu. Zasady zmiany stawki procentowej zostały określone w sposób jasny, precyzyjny i nie pozostawiono powódce jakichś arbitralnych możliwości jej zmiany w odniesieniu do kryteriów nieznanych, niejasnych, pozostawionych uznaniowości powódki. Punkt 8 umowy kredytu jasno i precyzyjnie określa mechanizm zmiany stopy procentowej, jest on weryfikowalny obiektywnie.

Podkreślić należy, że nie jest wykluczone w ramach swobody kontraktowania (art. 353¹ k.c.), aby strony umowy o kredyt bankowy określały wysokość oprocentowania w oparciu o dowolnie przyjęte przez siebie parametry. Jedynym ograniczeniem zdają się tu być przepisy dotyczące odsetek maksymalnych. Użyte w art. 69 i 76 ustawy z 1997 r. - Prawo bankowe sformułowanie, że umowa powinna określać warunki zmiany oprocentowania kredytu, nie musi oznaczać wprowadzenia do umowy równania matematycznego, które mogłoby zostać rozwiązane przez każdego konsumenta, przy wykorzystaniu kalkulatora. Chodzi przede wszystkim o to, aby decyzja dotycząca zmiany oprocentowania mogła być poddana weryfikacji, chociażby przez osobę, która zawodowo trudni się ustalaniem ceny pieniądza – vide wyrok SA w Łodzi, I ACa 227/2018.

Jak wskazano wyżej, postanowienie punktu 8 umowy w ocenie Sądu orzekającego jako poddające się obiektywnej weryfikacji w odwołaniu do kryterium stopy referencyjnej WIBOR 3M, pozwalające na każdym etapie sprawdzenie poprawności zmiany stopy procentowej, nie stanowi klauzuli abuzywnej, albowiem nie kształtuje praw i obowiązków konsumenta – tu pozwanego – w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i nie narusza w sposób rażący jego interesów. Zawsze ponadto pozwany jako konsument jest chroniony przepisami k.c. o odsetkach maksymalnych – art. 359 k.c.

Nieuzasadniony okazał się również zarzut pozwanego, że ewentualnie postanowienia umowy kredytu dotyczące oprocentowania wyliczanego na podstawie zmiennej stopy procentowej są nieważne na podstawie art. 58 § 2 k.c. Sąd orzekający nie stwierdził, aby zapis umowy kredytu dotyczący zmiennej stopy procentowej był sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Pozwany chociażby nie podał z jaką zasadą takie postanowienie umowy kredytu miałyby być sprzeczne. Ustanowienie zmiennej stopy procentowej kredytu – również w kształcie przewidzianym jak w niniejszej umowie – jest postanowieniem powszechnie stosowanym w umowach kredytu i nie stanowi żadnego naruszenia jakiegokolwiek zasady współżycia społecznego.

Sąd nie podzielił zarzutów pozwanego co do istnienia, rozmiaru zobowiązania, daty wymagalności roszczenia, roszczenia odsetkowego, wymagalności roszczenia, zarzutu przedwczesności powództwa, umocowania osób podpisujących w imieniu powódki wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy kredytu, tego, aby wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy kredytu dotarło do pozwanego, aby wypowiedzenie umowy nie wskazywało okoliczności, które legły u jego podstaw.

Wszystkie wskazane jak wyżej kwestie, a stanowiące przedmiot zarzutów pozwanego, zostały uregulowane w umowie kredytu, a powódka prawidłowo wypowiedziała umowę kredytu, co spowodowało wymagalność całej niespłaconej wierzytelności z tytułu udzielonego kredytu.

Podkreślić należy, na co wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie - V Wydział Cywilny – w wyroku z dnia 8 lutego 2018 r., V ACa 1072/17, strona dochodząca zwrotu udzielonego kredytu wraz z odsetkami ma obowiązek

udowodnienia, że doszło do zawarcia umowy kredytu i że zostało wykonane zobowiązanie oddania do dyspozycji kredytobiorcy umówionej kwoty środków pieniężnych. To na pozwanym, jako stronie zaprzeczającej istnieniu podstaw do wypowiedzenia umowy ugody (istnieniu zadłużenia) czy istnieniu i wysokości zadłużenia z tytułu kredytu spoczywał ciężar udowodnienia, że wywiązywał się ze swoich obowiązków umownych i terminowo regulował raty kredytu, a więc że nie istniały przesłanki do wypowiedzenia umowy lub też że zadłużenie jest niższe niż wskazywane przez stronę powodową. To pozwany wywodzi bowiem skutki prawne z częściowego lub całościowego zwrotu kredytu w postaci wygaśnięcia zobowiązania w odpowiednim zakresie, a więc to pozwanego obciążał ciężar wykazania tego faktu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1999 roku w sprawie II CKN 390/98).

Strona powodowa wykazała istnienie i wymagalność roszczenia, w tym prawidłowość wypowiedzenia umowy kredytu. Pozwany w ogóle nie podjął inicjatywy dowodowej, aby wykazać (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.), że spłacił jakąkolwiek część kredytu, że roszczenie powódki jest w mniejszej wysokości niż objęte żądaniem pozwu, że na datę wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy kredytu nie miał żadnych zaległości. W tym zakresie ciężar dowodu spoczywał na pozwanym, a nie na powódce – vide zasada jak w powołanym orzeczeniu jak wyżej.

Zgodnie z punktem 7 umowy spłata kredytu miała następować w ratach miesięcznych; na wysokość rat składał się kapitał i odsetki. Termin płatności rat ustalono na 20 dzień miesiąca. Termin płatności pierwszej raty ustalono na dzień 20 grudnia 2017 r., a ostatniej raty na dzień 20 listopada 2025 r.

Stosownie do punktu 10 umowy jeżeli kredytobiorca nie spłaci w terminie kredytu, jego części bądź opłat i prowizji do zapłaty, niespłacona kwota stanie się należnością przeterminowaną, Bank będzie naliczał od niej odsetki jak dla należności przeterminowanych.

Jeżeli pomimo wezwania Banku kredytobiorca nie spłaci należności w wyznaczonym przez Bank terminie, Bank może wypowiedzieć umowę. Zgodnie z punktem 15 umowy umowa mogła być wypowiedziana przez każdą ze stron, przy czym wypowiedzenie umowy wymagało zachowania formy pisemnej, a okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. Bank mógł wypowiedzieć umowę między innymi jeśli kredytobiorca nie spłacił/nie spłaca w terminie kredytu, jego części bądź opłat i prowizji do zapłaty.

Pozwany popadł w zadłużenie i nie spłacał rat kredytu. Pozwany nie wykazał (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.), aby na dzień wezwania do zapłaty czy wypowiedzenia umowy kredytu nie miał zaległości względem powódki, co czyniłoby wypowiedzenie umowy kredytu nieskutecznym. Powódka prawidłowo wezwała pozwanego do zapłaty zaległości, wyznaczyła termin na zapłatę, następnie wobec braku zapłaty wypowiedziała umowę, podając w treści wypowiedzenia przyczynę wypowiedzenia umowy.

I tak pismem z dnia 21 czerwca 2018 r. powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwała pozwanego do zapłaty zaległości z tytułu zadłużenia na podstawie umowy kredytu w wysokości 1.233 zł 65 gr – w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie to zostało odebrane pod adresem zamieszkania pozwanego.

Następnie pismem z dnia 21 sierpnia 2018 r. powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w związku z brakiem spłaty zobowiązania zgodnie z warunkami umowy wypowiedziała pozwanemu umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Wypowiedzenie zostało doręczone na adres zamieszkania pozwanego, przy czym odebrała je matka pozwanego.

Wbrew zarzutom pozwanego wypowiedzenie umowy kredytu było skuteczne, albowiem zarówno pod wezwaniem do zapłaty jak i wypowiedzeniem umowy kredytu podpisały się osoby umocowane do reprezentacji powódki – vide przedłożone pełnomocnictwa jak na karcie 98 i 99 akt sprawy. Nadto samo wezwanie do zapłaty jak i wypowiedzenie umowy dotarły do pozwanego w rozumieniu art. 61 k.c. Przepis art. 61 k.c. dla skuteczności złożonego oświadczenia woli nie wymaga fizycznego odebrania przez adresata oświadczenia woli ani fizycznego przeczytania tego oświadczenia. Wystarczy możliwość zapoznania się z treścią takiego oświadczenia. Zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Zarówno wezwanie do zapłaty jak i wypowiedzenie umowy kredytu zostały odebrane

pod adresem zamieszkania pozwanego – vide wydruk śledzenia przesyłek k. 97 i potwierdzenie odbioru k. 46 – 47. Pozwany nie wykazał zgodnie z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c., aby nie miał możliwości zapoznania się z treścią kierowanych do niego oświadczeń powódki jak wyżej, mimo że te oświadczenia zostały odebrane pod adresem zamieszkania pozwanego. Porównanie dat oświadczeń wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy kredytu, dat nadania i odebrania przesyłek nakazuje przyjąć logiczny wniosek, że przesyłki kierowane do pozwanego zawierały oświadczenia, na które powołuje się powódka.

Wypowiedzenie umowy kredytu zostało doręczone pozwanemu w dniu 24 sierpnia 2018 r. – karta 47 – zatem 30 dniowy termin wypowiedzenia umowy kredytu minął z dniem 23 września 2018 r.

W tym stanie rzeczy wypowiedzenie umowy kredytu było skuteczne i postawiło w stan wymagalności całe roszczenie z tytułu umowy kredytu. Zarzut przedwczesności powództwa i nieskuteczności wypowiedzenia umowy kredytu okazał się więc nieuzasadniony.

Powódka wykazała także wysokość roszczenia dochodzonego pozwem, wbrew zarzutowi pozwanego w tym zakresie.

Na roszczenie powódki składało się zobowiązanie pozwanego z tytułu niespłaconego kredytu w wysokości 46.279 zł 97 gr, które obejmowało:

- kwotę 43.411 zł 72 gr tytułem należności głównej,

- kwotę 2.868 zł 25 gr tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału w wysokości 43.411 zł 72 gr za okres od dnia 23 kwietnia 2018 r. do dnia 3 kwietnia 2019 r. według stopy procentowej w wysokości 6,97 % w skali roku.

Zarówno kwota należności głównej jak i odsetek umownych ma swoje źródło w umowie kredytu. Zgodnie z punktem 4 umowy całkowita kwota z tytułu udzielonego kredytu do spłaty wynosiła 59.362 zł 90 gr i obejmowała: kwotę 40.000 zł wypłaconą bezpośrednio kredytobiorcy, kwotę 5.196 zł tytułem prowizji banku i kwota 14.166 zł 90 gr tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału kredytu przez okres kredytowania.

Kwota dochodzonej należności głównej jak wyżej mieści się w kwocie kredytu do spłaty. Jak wskazano wyżej, pozwany nie wykazał (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.), aby spłacił kwotę kredytu – kapitału – w kwocie przekraczającej żądanie powódki. W tym zakresie pozwany był bierny w zakresie inicjatywy dowodowej. To na pozwanym, jako stronie zaprzeczającej istnieniu podstaw do wypowiedzenia umowy ugody (istnieniu zadłużenia) czy istnieniu i wysokości zadłużenia z tytułu kredytu spoczywał ciężar udowodnienia, że wywiązywał się ze swoich obowiązków umownych i terminowo regulował raty kredytu, a więc że nie istniały przesłanki do wypowiedzenia umowy lub też że zadłużenie jest niższe niż wskazywane przez stronę powodową. To pozwany wywodzi bowiem skutki prawne z częściowego lub całościowego zwrotu kredytu w postaci wygaśnięcia zobowiązania w odpowiednim zakresie, a więc to pozwanego obciążał ciężar wykazania tego faktu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1999 roku w sprawie II CKN 390/98).

Również kwota odsetek umownych w wysokości 2.868 zł 25 gr – tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału w wysokości 43.411 zł 72 gr za okres od dnia 23 kwietnia 2018 r. do dnia 3 kwietnia 2019 r. według stopy procentowej w wysokości 6,97 % w skali roku została obliczona prawidłowo. Sąd dokonał matematycznego sprawdzenia poprawności tego wyliczenia – odsetki wyliczono poprawnie pod względem matematycznym. Zgodnie z umową kredytu wysokość stopy procentowej – zarówno odsetek umownych za korzystanie z kapitału kredytu jak i odsetek od należności przeterminowanych, mając na względzie skutecznie wypowiedzenie umowy kredytu, była tożsama co do wysokości – vide punkt 8 i 10 umowy kredytu. W tym stanie rzeczy powódka miała uprawnienie do skutecznego naliczenia odsetek w kwocie wskazanej jak wyżej za okres dochodzony pozwem na podstawie punktu 8 i 10 umowy kredytu.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie jak w punkcie I wyroku orzeczono na podstawie art. 481 k.c. i art. 482 k.c. – odsetki ustawowe od odsetek zaległych zasądzono od dnia wniesienia pozwu.

W powołaniu powyższej argumentacji Sąd orzekający uznał roszczenie dochodzone pozwem za uzasadnione w całości i w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego M. K. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 46.279 (czterdzieści sześciu tysięcy dwustu siedemdziesięciu dziewięciu) złotych 97 (dziewięćdziesięciu siedmiu) groszy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym od dnia 8 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty.

W punkcie II wyroku orzeczono w przedmiocie zwrotu kosztów procesu na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Pozwany przegrał sprawę w całości, zatem powinien zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu. Na koszty procesu powódki składały się: uiszczona opłata od pozwu w wysokości 579 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki w osobie radcy prawnego w wysokości 3.600 zł (§ 2 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz uiszczona opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Razem uzasadnione koszty procesu powódki wyniosły kwotę 4.196 zł. W tym stanie rzeczy w punkcie II wyroku zasądzono od pozwanego M. K. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4.196 (czterech tysięcy stu dziewięćdziesięciu sześciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W powołaniu powyższej argumentacji orzeczono jak w sentencji wyroku.

S., dnia 10 lutego 2020 r., Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Sygn. akt III C 1542/19

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce terminowego sporządzania uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia wyroku doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.
3. Akta przedłożyć z pismem, apelacją lub za 30 dni.

S., dnia 10 lutego 2020 r., Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski